

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2008-090-0023

Dato: 15. april 2008

Til

Folketinget - Finansudvalget

L 57 - Forslag til Lov om finanslov for finansåret 2008.

Hermed sendes i 5 eksemplarer svar på § 38 spørgsmål nr. 13 til 19 af 27.
marts 2008.

Kristian Jensen

/ Lene Skov Henningsen

§ 38 spørgsmål 13

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Hvad er baggrunden for, at Skatteministeriet nu vurderer, at aktiviteter, der må henregnes til egenkapitalen, ikke anses for omfattet af lønsumsafgiften?

Svar

I den oprindelige lønsumsafgiftslov (lov nr. 830 af 19. december 1989) omfattede afgiftspligten virksomheder inden for den finansielle sektor. Afgiftspligten var betinget af, at virksomheden skulle betale AMBI, og at bidragsgrundlaget skulle opgøres som virksomhedens samlede lønsum med tillæg af 90 pct.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. L 86) fremgår, at uanset om nogle af virksomhedens ansatte ikke beskæftiger sig med finansiell virksomhed, skal lønnen medregnes til lønsummen.

Ved lov nr. 892 af 21. december 1991 blev loven udvidet til med visse undtagelser at omfatte alle virksomheder med afgiftsfri aktiviteter efter momsloven. Forudsætningen Ved lovændringen blev indsat en bestemmelse om, at virksomheder, der både udøver afgiftspligtige og afgiftsfrie aktiviteter skal foretage en fordeling af virksomhedens lønsum.

Bestemmelsen sikrer, at virksomheden kun betaler lønsumsafgift af den lønsumsafgiftspligtige del af aktiviteterne, henholdsvis betaler lønsumsafgift efter den korrekte metode, hvis virksomheden har forskellige lønsumsafgiftspligtige aktiviteter.

Til lov nr. 892 af 21. december 1991 er udstedt cirkulære nr. 186 af 29. oktober 1992, der i pkt. 3 præciserer indholdet af begrebet ”den finansielle sektor” og i pkt. 7 indeholder følgende fortolkningsbidrag:

”Finansielle indtægter hidrørende fra forskellige former for passiv kapitalanbringelse betragtes ikke som vederlag for salg af finansielle tjenesteydelser og begrænser således ikke fradragsretten. Som eksempler på sådanne indtægter kan nævnes renteindtægter (f.eks. indestående i pengeinstitutter), udbytter, kursavancer, obligationer, aktier og pantebreve m.v., samt renteindtægter fra købe- og afbetalingskontrakter, som er indgået som følge af virksomhedens salg af varer og momspligtige ydelser (egenproduktion). Endvidere anses enkeltstående udlån mellem moder- og datterselskaber eller mellem søsterselskaber normalt ikke for at være salg af en finansiell tjenesteydelse.”

Vestre Landsret i TfS 1999, 956 behandlet spørgsmålet om, hvornår der foreligger levering af ydelser mod vederlag. Retten fandt, at et selskab, der opkøbte pantebreve med henblik på opnåelse af en fortjeneste ved forrentning heraf, ikke var lønsumsafgiftspligtig, fordi virksomheden ikke kunne anses som levering af varer og ydelser mod vederlag.

I TfS 2001, 515 fandt Landsskatteretten, at et selskab, der drev virksomhed med investering i aktier, obligationer og finansielle instrumenter ikke var lønsumsafgiftspligtig. Selskabet havde en nominal beholdning af værdipapirer på ca. 16,5 mio. kr. og havde ifølge sinde vedtægter til formål ”direkte og indirekte gennem helejede datterselskaber at drive investeringsvirksomhed, herunder ved investering i aktier, obligationer, finansielle instrumenter og andre lignende pengeanbringelser, samt hermed beslægtet virksomhed, alt efter bestyrelsens nærmere skøn.”

Selskabets aktivitet bestod i at forvalte selskabets portefølje af børsnoterede obligationer og pantebreve samt investeringsforeningsandele, idet der alene blev foretaget genplacering ved udtrækning. Forvaltningen blev foretaget af professionelle rådgivere i form af kapital- og fondsmæglere.

Skat har i SKM2001.265, i overensstemmelse med TfS 2001, 515 fastslået, at et selskab der for egne og lånte midler opkøber pantebreve til anlæg, ikke er lønsumsafgiftspligtig i tilfælde, hvor pantebrevene ligger i beholdning til udløb eller indfrielse, og hvor der ikke bliver solgt ud af panterbrevsbeholdningen

Der er hermed fastlagt en praksis om, at virksomheder, der alene har aktiviteter med ”passiv kapitalanbringelse” ikke er omfattet af lønsumsafgiftsreglerne.

Det giver anledning til, at der bliver rejst spørgsmål fra finansielle virksomheder, om de kan holde den del af lønsummen uden for afgiftsgrundlaget, som kan henføres til virksomhedens investeringsaktiviteter vedrørende egne midler.

Denne vurdering har som nævnt i mit svar af 25. februar 2008 på § 38 spørgsmål 4 ført til det resultat, at som udgangspunkt er aktiviteter, der udøves for midler, der kan henregnes til egenkapitalen, ikke omfattet af lønsumsafgiften.

§ 38 spørgsmål 14

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Hvor længe har aktiviteter, der må henregnes til egenkapitalen, været anset for omfattet af lønsumsafgiften?

Svar

Jeg henviser til mit svar på spørgsmål 13.

§ 38 spørgsmål 15

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

For hvor lang en periode vil der kunne kræves tilbagebetalt erlagt lønsumsafgift?

Svar

De første henvendelser om dette spørgsmål kommer til SKAT medio 2001. For disse virksomheder er sagen berostillet, hvilket betyder at de kan få tilbagebetaling tilbage fra medio 1996.

Virksomheder, der ikke har henvendt sig, kan få tilbagebetaling efter de gældende fristregler, det vil sige 3 år fra indsendelsen af tilbagebetalingskravet.

Endvidere kan jeg oplyse, at SKAT inden længe udsender med SKM-meddelelse om genoptagelse af afgiftsopgørelsen.

§ 38 spørgsmål 16

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Hvor stort et beløb skønner Skatteministeriet, der vil kunne kræves tilbagebetalt for hvert af de relevante år?

Svar

SKAT skønner, at de virksomheder, der allerede har henvendt sig kan få tilbagebetalt 12,5 mio. kr. pr. år, og at de resterende virksomheder tilsammen kan få tilbagebetalt 190 mio. kr. fordelt over de seneste 3 år. Hertil skal tillægges rentegodtgørelse og reduceres med selskabsskatter.

§ 38 spørgsmål 17

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Har kammeradvokaten været inddraget i overvejelserne om tilbagebetaling af lønsumsafgiften?

Svar

Ja, og Kammeradvokaten har konkluderet, at udgangspunktet er, at aktiviteter, der udøves for midler, der må henregnes til egenkapitalen, ikke er omfattet af afgiftspligten. Undtaget herfra er, hvis aktiviteten er led i virksomhedens grundlæggende aktivitet. Bankers udlån og handel med værdipapirer for midler henregnet til egenkapitalen vil derfor fortsat være lønsumsafgiftspligtige.

For virksomheder med lovpligtige hensættelser (forsikringsselskaber og pensionskasser) vil investeringer foretaget med egenkapitalmidler næppe være led i virksomhedens grundlæggende aktivitet, hvorfor der her ikke vil være tale om økonomisk aktivitet og dermed lønsumsafgiftspligt.

Aktiviteter, der kan henføres til fremmedkapital vil derimod altid være omfattet af lønsumsafgiftspligten.

§ 38 spørgsmål 18

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Hvis Folketinget og Finansudvalget opfattes som de bevilgende myndigheder, kan Skatteministeriet af egen drift ændre en fortolkning af en skattelov således, at der påføres statskassen et reduceret provenu uden forelæggelse for de bevilgende myndigheder? I bekræftende fald med hvilken begrundelse?

Svar

Jeg vil gerne henvise til det svar, som jeg den 25. februar 2008 gav på spørgsmål 4 og 11.

§ 38 spørgsmål 19

Ad § 38.41.02.Lønsumsafgift

Når loven om lønsumsafgift er udarbejdet af Skatteministeriet og vedtaget uændret af Folketinget, hvordan kan der så opstå tvivl om fastlæggelsen af lovens skattegrundlag?

Svar

Jeg henviser til mit svar på spørgsmål 13.